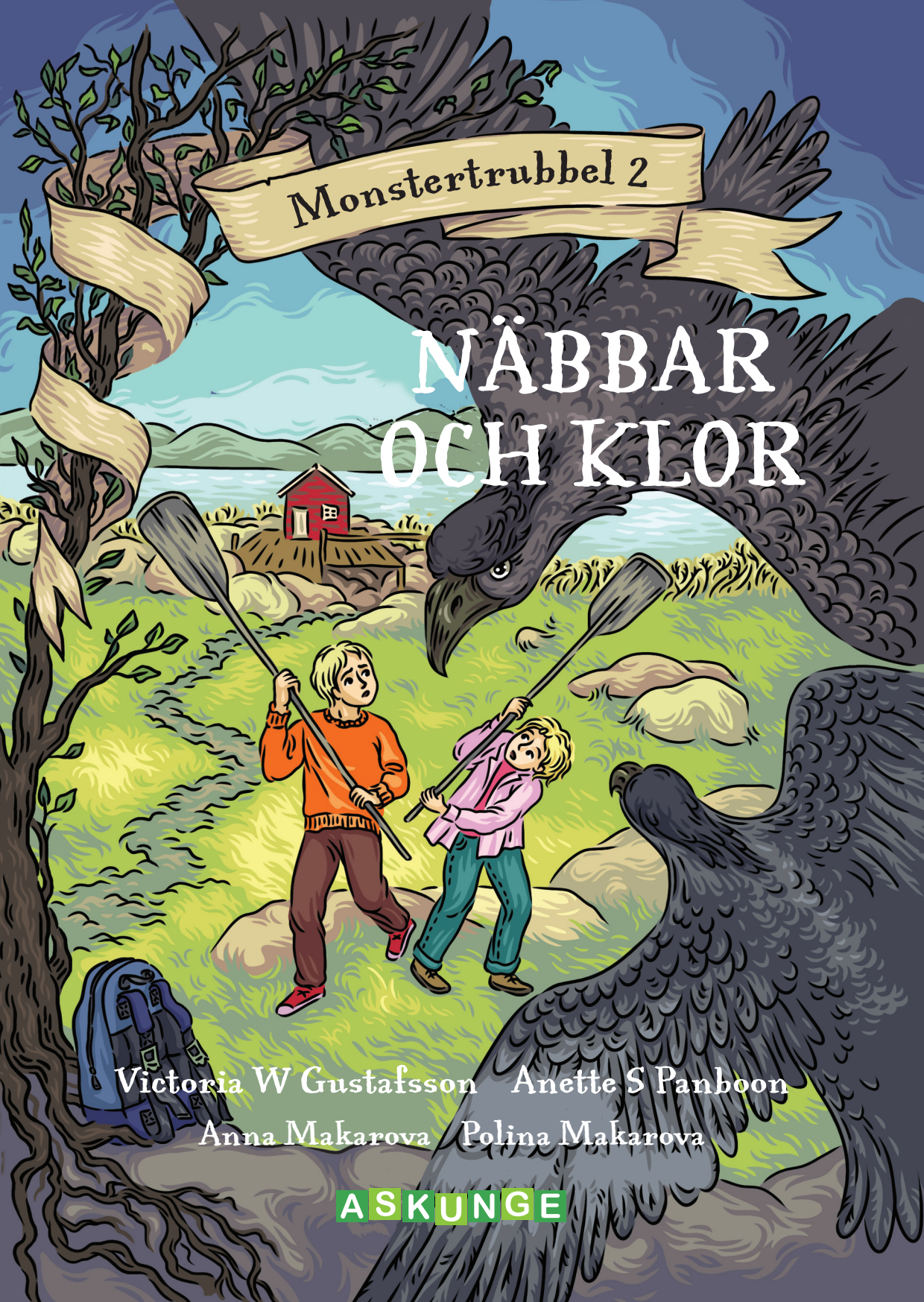

The illustration depicts a giant, dark grey crow with its wings spread wide, dominating the right side of the frame. Two children, a boy in an orange sweater and a girl in a pink jacket, stand on a grassy bank, holding long wooden poles and looking up at the bird with expressions of surprise or concern. A blue backpack sits on the ground to the left. In the background, a red house and rolling hills are visible under a blue sky. A yellow banner with the text 'Monstertrubbel 2' is draped across the top left.

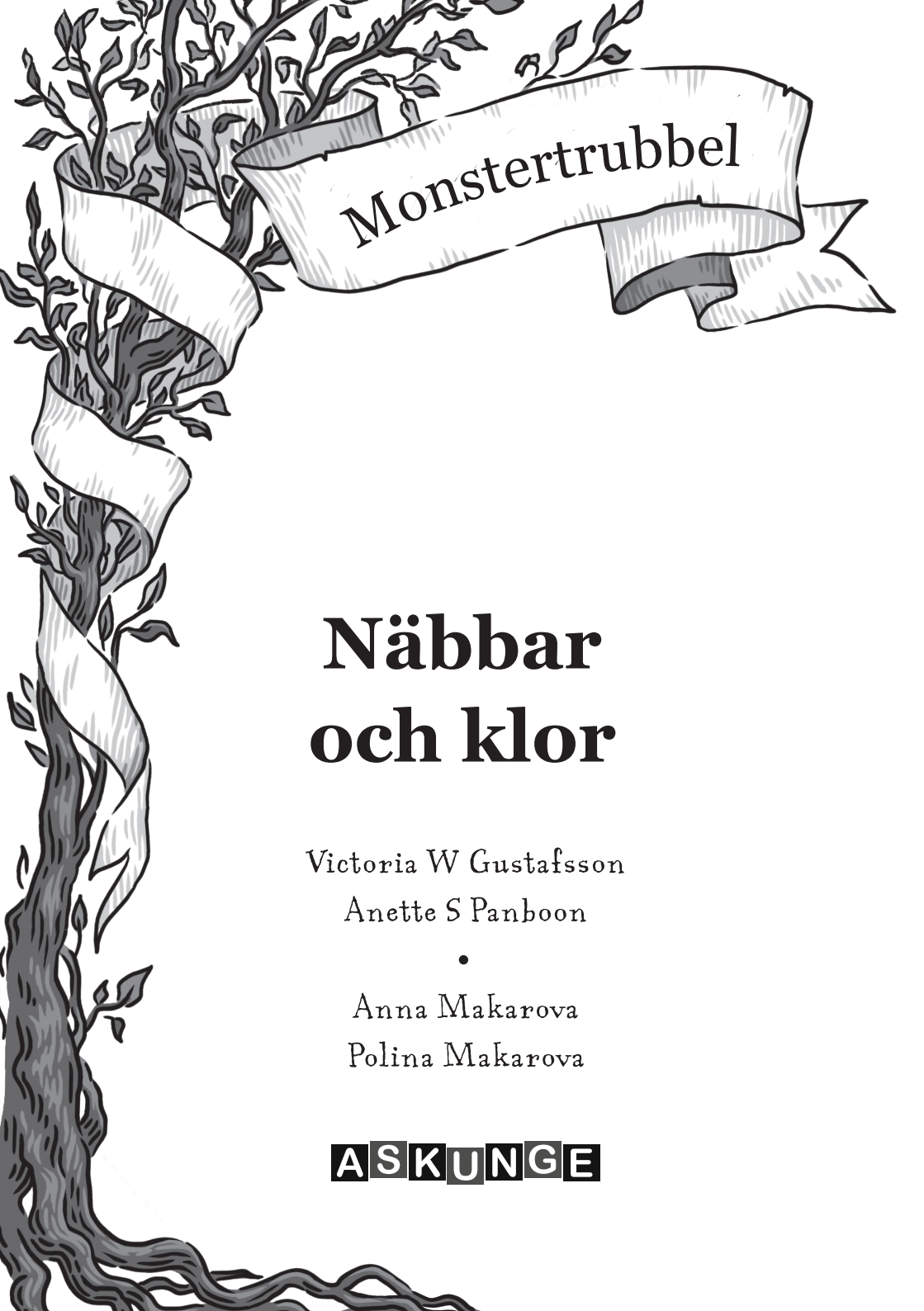
Monstertrubbel 2

NÄBBAR OCH KLOR

Victoria W Gustafsson Anette S Panboon

Anna Makarova Polina Makarova

ASKUNGE

Monstertrubbel

Näbbar och klor

Victoria W Gustafsson

Anette S Panboon

•

Anna Makarova

Polina Makarova

ASKUNGE

SVARTA BERGEN

VÄDERKVARNEN

GROTTAN

MICKLAB

TORNET

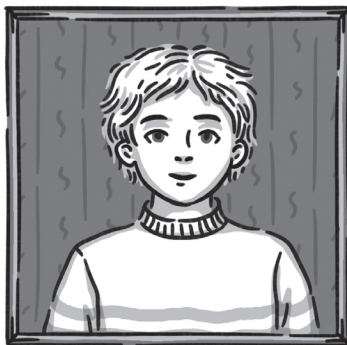
LADAN

Micklabo

Bim

Mir

Pappa

Vägvisaren

Grugon/Skuggan

Omila

Detta har hänt

Bim och Mir bor tillsammans med sin pappa. Deras mamma är försvunnen. En dag hittar de en gammal bok som heter Monstertrubbel. I boken finns en ramsa som tar dem till en annan värld.

I Micklabo möter de Vägvisaren och Krax, som ger dem ett uppdrag.

Sju monster sitter inlåsta på sju olika platser. Den onda trollkarlen Grugon, också känd som Skuggan, har tagit dem tillfånga.

Bim och Mirs uppdrag är att rädda monstren.

Minto är befriad, men sex monster är fortfarande fångade.

Bim har hittat en själ i Mintos hus. Den luktar precis som mamma.

kapitel 1

Omila

Bim och Mir har varit hos Vägvisaren några dagar. Nu är de på väg till Micklabo.

– Hur kan Vägvisaren bo mitt ute i ingenstans? säger Bim. Det måste ju vara dötrist att bara ha träd som grannar. Jag skulle bli tokig.

– Han har ju Krax som sällskap, säger Mir.

– Krax! Vem vill bo med honom?

– Han kan ju prata i alla fall.

– Mmm, men ibland känner jag för att tejpa igen näbben på honom.

– Och ibland känner jag för att tejpa igen
näbben på dig, retas Mir.

Bim blänger på honom, men kan inte dölja ett
litet leende.

De har gått över bron till Micklabo förut. Den
gången upptäckte Mir något i det svarta vattnet.
Först trodde han att det var en sten, men sedan
rörde det på sig. Han vet inte vad det var, men
tänker att det kanske finns kvar i bäcken.

Han tar ett djupt andetag och går med snabba
steg över bron.

Förra gången de kom till Micklabo var hela byn öde. Nu lyser det i en av stugorna och rök ringlar upp från skorstenen.

– Minto är hemma, säger Bim.

– Hoppas att hon mår bättre nu, svarar Mir.

Jag trodde nästan att hon var död när vi hittade henne i trädkojan.

– Det trodde jag också, säger Bim och tänker på monstren som fortfarande är fångade.

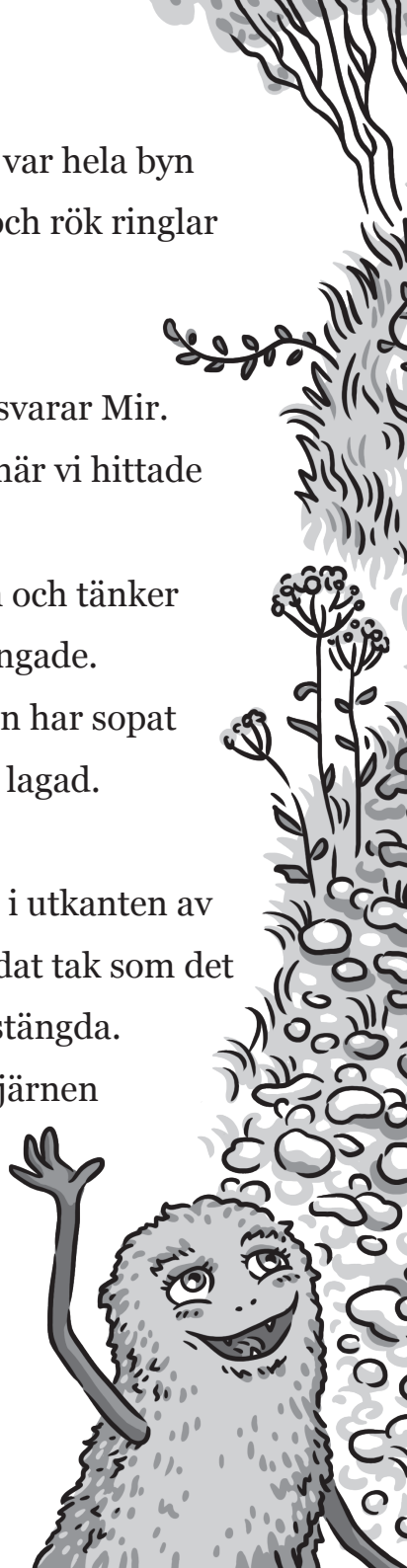
Minto vinkar när de går förbi. Hon har sopat vägen fram till huset och dörren är lagad.

När de kommer fram till en stuga i utkanten av byn stannar de. Stugan har ett rundat tak som det växer gräs på. Fönsterluckorna är stängda. Flera av dem har lossnat från gångjärnen och hänger snett.

– Dörren är låst, säger Bim.

– Låt mig försöka.

Mir försöker knuffa upp dörren med axeln, men inget händer.

Då provar han att sparka upp dörren.

– Nej, det går inte. Vi måste försöka att ta oss in på något annat sätt, säger Mir.

Han går fram till ett sprucket fönster. Sedan tar han en sten och knackar på glaset. Klirr!

En stor bit lossnar och faller ner på marken.

Bim tittar på honom med stora ögon.

– Du gör ju typ inbrott, säger hon med beundran i rösten.

– Rutan var redan trasig. Vi kan fixa den senare.
Han lirkar försiktigt lös glasbitarna ur
fönsterkarmen.

– Nu kan vi klättra in, säger han och svingar
upp ett ben på fönsterbrädan.

Mitt i rummet finns ett hål, som leder ner i
marken. Mir sätter sig på knä och kikar ner.

– Det är en tunnel, som är fylld med vatten.

– Undrar vart den leder? säger Bim och tar ett
skutt över hålet.

Framför den öppna spisen ligger en skinnfäll
och mitt i rummet står en badbalja.
Men det finns inga andra möbler
i rummet.

Ovanför spisen hänger ett
fotografi. Det är taget på
våren. Ett vitt lurvigt huvud
sticker upp ur ett hav
av ängsblommor.
En bred mun ler
mot kameran.

– Det där måste vara Omila, säger Bim.

– Helt riktigt, säger en röst bakom dem.

De vänder sig om och står ansikte mot ansikte med Vägvisaren. På hans axel sitter Krax.

– Kraa, kraa, krra. Så nu har ni blivit inbrottstjuvar också! Det kunde man väl tro.

– Det har vi inte alls, fräser Bim.

– Ja, ja nöden har ingen lag, säger Vägvisaren.

Han stryker med sitt knubbiga pekfinger över fotografiet.

– Omila älskade det här huset. Genom tunneln kunde hon ta sig ut i bäcken och simma varje morgon. Hon älskade att simma. Men när Grugon kom fick hon stänga igen den. Minto hjälpte henne att bygga en stenmur mot bäcken. Men trots det kände hon sig aldrig riktigt trygg.

– Hon ser snäll ut! säger Mir.

– Ja, Omila är fin på alla sätt och vis. Och lätt att tycka om.

– Varför kom hon hit då? säger Bim.

Vägvisaren tittar frågande på henne.

– Du sa att alla monstren kände sig utanför och att det var därför som de kom till Micklabo.

– Problemet för Omila var att det fanns de som var avundsjuka. De spred lögner och Omila orkade inte med det. Och nu sitter hon fångad i fiskeboden, suckar Vägvisaren.

Han pekar på kartan.

– Fiskeboden? Det låter inte så farligt, säger Bim.

– Krra, krra. Vilka dumsnutar. Ni ska nog få se på farligt, vänta bara ...

– Dum kan du vara själv, säger Bim och rufsar till fjädrarna på Krax.

Krax fnyser och kammar till fjädrarna med sin ena fot.

– Ni kommer att behöva den här, säger Vägvisaren och räcker fram en skinnpåse.

– *Legåf, legåf*, kraxar Krax. *Hoppas inte luften går ur er.*

Bim rycker påsen ur Mirs hand.

– Lägg av! Tänk om den går sönder, säger Mir.

– Äh, du vill bara ha den själv, säger hon och gömmer påsen bakom ryggen.

Du fick ha stenen. Jag ska ha den här.

